

minister, at han i Anledning af de Laan, der, som jeg med Glæde noterer, nu forsøgsvis ville blive ydede industridrivende, hos sin højtærede Kollega Finansministeren vil udvirke, at der bliver fremsat et lille Lovforslag om, at Tinglæsningsgebyrerne ved Stiftelsen af saadanne Laan maa bortfalde, og at de maa blive stempelfri. Det er Smaakaarsfolk, der skulle have Laanene, og der er derfor Anledning til, at de blive stillede lige med Fiskere, Husmænd og andre, som modtage Laan.

Hvis nu nogen vilde sige, at det er underligt, at jeg ikke har flere Henstillinger at rette især til den højtærede Regering, under hvem dog særlig Handel, Haandværk og Industri og i det hele taget Købstæderne sortere, skal jeg dertil svare: Nej, foreløbig har jeg ingen andre Henstillinger at rette. Byerhvervene have faaet Svar paa deres Andragender. Først kom Grundejerforeningerne, og jeg vil sige, at de fik det Svar, som de efter min Mening havde fortjent. De spurgte mindre klogt, og derfor var den højtærede Indenrigsminister klog nok til at give det Svar, de havde godt af. Hvordan de nu ville klare sig overfor Grundejerforeningerne, bliver deres Sag, thi den Opgave, de havde faaet, var en ganske anden end den, de udførte. Jeg har desværre selv været med til at give dem deres Mandat. Men Byerhvervene have ogsaa faaet et Svar, og det Svar har just ikke vakt Glæde i de interesserede Kredse. Vi have set, at der derefter ikke er noget for os at vente, vi skulle foreløbig slaa os til Taals. Naar Tiden er belejlig for den høje Regering, vil der maaske finde en Forandring Sted, men hvornaar Tiden bliver belejlig, er jo et Spørgsmaal. En retfærdig Valgkreds-omlægning tør vi altsaa foreløbig ikke paa-regne, og en særlig Repræsentation for Byernes Interesser, som der ogsaa blev andraget om, finder Regeringen ikke er heldig. Vi skulle ikke have Klasseregimente her i Landet, og vi skulle ikke have Klassevalg. Ja, som Forholdet er nu, har jeg vel nok Lov at sige, at der kun er en Klasse her i Landet, der har den Repræsentation, den bør have, og vel ogsaa noget til. At Handel, Haandværk og Industri ikke have det, det anser jeg for givet, og det har da ogsaa et Medlem af den tidligere Regering beredvillig indrømmet. Men foreløbig er der altsaa intet at gøre. Vi have faaet et venligt Tilsagn om, at vore Interesser skulde blive varetagne paa bedste Maade, og jeg nærer den Tro, at den højtærede Indenrigsminister har den

bedste Villie i saa Henseende. Det vil nu vise sig, om han ogsaa har Evne til at varetage de store Interesser, der ere ham betroede og til at opfylde de Forhaabninger, der knyttes til ham. Sker det, er jo alt vundet, saa maa vi være tilfreds og glade. Men indtil da maa vi nøjes med det Svar, vi have faaet, og foreløbig søge ind under den høje Indenrigsministers beskyttende Vinger, idet vi haabe, han maa være i Stand til at imødekomme vore Krav, der aldrig have været store, paa en saadan Maade, at det bliver til virkelig Gavn for de paagældende Interesser.

Nordby: Det, der har foranlediget mig til at begære Ordet, er en Udtalelse, der i Gaar faldt fra det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) angaaende Kystfredningen her til Lands. Jeg finder nemlig, at denne Udtalelse var meget betegnende, og navnlig finder jeg et bestemt Udtryk meget betegnende, selv om det var et stærkt Udtryk. Det ærede Medlem sagde nemlig, at Kystfredningsforholdene her i Landet nærmest ere skandaløse — saaledes opfattede jeg det i hvert Fald. Skønt jeg fuldt ud underskriver dette Udtryk, saa mener jeg dog, at det kunde have sin Betydning, at jeg, der ikke, som det ærede Medlem, er stuelærd, men derimod kommer ude fra Bondelandet, fuldt ud kan sanktionere det. Jeg er fra Kysten og har levet hele mit Liv der; det, jeg her anfører, er ikke, hvad jeg har hørt af andre, men hvad jeg har oplevet, hvad jeg saa godt som daglig har set for mine Øjne. Det ærede kongevalgte Medlem fremdrog som Grundlag for sine Anker mod Kystsikringsvæsenet særlig Eksempler fra Østkysten af Sjælland og Øerne. Jeg er ikke saa kendt her, men derimod er jeg kendt paa Jyllands Østkyst, specielt ved Aarhusbugten, og jeg maa sige, at de Udtalelser, det ærede Medlem benyttede særlig vedrørende Stenfiskerne, ere fuldstændig korrekte. Jeg har nu gennem en Menneskealder, i ca. 40 Aar, været Vidne til, hvorledes Kysten ved Aarhusbugten — ja, det er i mange Tilfælde ikke for meget at sige — er bleven fuldstændig ødelagt. Det er ligefrem et sørgeligt Syn. Medens jeg fra jeg var Dreng eller ung Mand kan huske, at den græsklædte Kyst gik ud til Stranden, ser man nu forrevne Klitter saa godt som overalt. Og det er intet Under. Der er jo i det Tidsrum bortført Tusinder af Kubikfavne Sten. Det er dog noget, som enhver, der har en Smule Kendskab til Forholdene, snart vil erkende, at Sten-